ת"פ (תל אביב) 48232-12-21 – מדינת ישראל נ' טארק אבו זיד

ת"פ (תל-אביב-יפו) 48232-12-21 - מדינת ישראל נ' טארק אבו זידשלום תל-אביב-יפו
ת"פ (תל-אביב-יפו) 48232-12-21
מדינת ישראל
נ ג ד
טארק אבו זיד
בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו
[09.10.2024]
כבוד השופט איתן קורנהאוזר
ע"י ב"כ עוה"ד איתי זרחי
ע"י ב"כ עוה"ד משה קשלס
גזר דין
רקע
1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירת תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26.3.2020 הגיע מעסיקו של הנאשם (להלן: "המתלונן") לחנות שבבעלותו בשוק הרצל בחולון, על מנת לאסוף את הפידיון היומי. בעת שהמתלונן ישב ברכבו, פנה אליו הנאשם אשר היה במקום וביקש ממנו לשוחח עמו על מנת שישיבו למקום העבודה. לאחר שהמתלונן סירב, שלף הנאשם מיכל תרסיס גז, הכניס את ידו אל רכב המתלונן וריסס לעבר פניו. בנסיבות אלה גנב הנאשם מהמתלונן מעטפה ובה הפידיון היומי של מקום העבודה בסך של 7,688 ש"ח. כתוצאה מכך נגרם למתלונן אודם בפניו.
2. הודאת הנאשם נמסרה כחלק מהסכמות אליהן הגיעו הצדדים, במסגרתן תוקן כתב האישום והודע על ידי הצדדים כי יעתרו במשותף להטלת העונשים הבאים: שמונה חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, בכפוף לחוות דעת של הממונה על עבודות השירות; מאסר מותנה; פיצוי בסך 10,000 ₪ למתלונן, אשר יופקד בטרם יינתן גזר הדין. עוד צוין כי הפקדת הפיצוי בטרם מתן גזר הדין מהווה תנאי לקיום ההסדר.
הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם מתאים לריצוי עבודות שירות. בחות דעת הממונה צוין כי בעבר הוטל על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות, אולם לאחר שלא התייצב לריצוי עונשו בוצעה הפסקה מנהלית והנאשם ריצה את העונש בכלא.
בהמשך ההליך שבפני, לאחר שהנאשם התקשה בהפקדת הפיצוי, ניתנה לו הזדמנות להשלים רכיב זה בענישה, אולם לבסוף הודיע ב"כ הנאשם כי בשל נסיבות כלכליות לא יעלה בידו להפקיד את הפיצוי המוסכם. בנסיבות אלה, טענו הצדדים לעונש ללא הגבלה.
תמצית טיעוני הצדדים

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

3. ב"כ המאשימה פירט את עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, וטען כי הנאשם פגע במעשיו בערכים של שלמות הגוף ושל קניין המתלונן. לטענתו, מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר. בעניינו של הנאשם, אשר ביצע את העבירה בעת שתלוי כנגדו מאסר מותנה, ביקש למקמו בשליש התחתון של מתחם הענישה, ולהורות על הפעלת המאסר המותנה במצטבר. בנוסף, ביקש התובע כי יוטלו מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי למתלונן.
4. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נמצא בשלב זה בסיטואציה בה הוא כשיר לבצע עבודות שירות, אולם המאשימה עתרה למאסר בפועל בגלל שלא עמד בתשלום אשר סוכם בשל מצבו הכלכלי. בטיעוניו, ציין כי האירוע התרחש בשל מחלוקת כספית בין הנאשם למתלונן, כשהנאשם סבר כי מגיע לו שכר נוסף. ב"כ הנאשם סייג דברים אלה בכך שמדובר בטיעוני הנאשם בעצמו, אשר אינם מפורטים בעובדות כתב האישום. לגבי אופי האירוע, טען כי אין מדובר באירוע מתוכנן או מתוחכם, וכי הנזק שנגרם הוא נזק מתון. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה לענין העונש, ובהתבסס עליה טען כי מתחם הענישה צריך לנוע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-14, 15 או 18 חודשי מאסר. לגבי הנאשם, טען כי הוא סובל מקשיים כלכליים, עיקולים על חשבון הבנק וחובות בסך של כ-100,000 ₪ בהוצאה לפועל ובמרכז לגבית קנסות. ב"כ הנאשם הגיש מסמכים לביסוס נתונים אלה. לטענתו, בשל קושי זה לא עלה בידי הנאשם לפצות את המתלונן כפי שסוכם, על אף רצונו בכך. ב"כ הנאשם הוסיף כי מדובר בנאשם לו שני ילדים אותם עליו לפרנס, נאשם אשר קיבל אחריות בכך שהודה במיוחס לו, חסך בזמן שיפוטי ובצורך של מתן עדות על ידי המתלונן. לגבי עברו הפלילי של הנאשם, טען בא כוחו כי אמנם ביצע את העבירה כשתלוי כנגדו מאסר מותנה, אולם מדובר בהרשעה קודמת יחידה ולא בעבריין אשר לחובתו הרשעות קודמות רבות. לפיכך, ביקש להסתפק במאסר שירוצה בעבודות שירות.
הנאשם בעצמו הביע צער וחרטה על המעשה, טען כי הוא מעדיף לבצע עבודות שירות בגלל ילדיו, והוסיף כי מצבו קשה. עוד טען כי ריצוי מאסר ירסק אותו ואת ילדיו.
דיון והכרעה
5. ראשית, אתייחס לטיעונים שעלו בין השיטין בטיעוני ההגנה. ב"כ הנאשם פירט את הרקע לביצוע העבירה, תוך שציין כי רקע זה אינו מפורט בעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם. על מנת להעמיד את מסד העובדות על דיוקו, אין לתת משקל לנתוני הרקע אותם פירט ב"כ הנאשם אשר אינם מוסכמים על הצדדים ואינם מוזכרים בעובדות כתב האישום המתוקן. העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, הן המשמשות כבסיס לבחינת טיעוני הצדדים. לא ניתן לטעון בשלב זה לגבי עובדות שאינן מופיעות בכתב האישום, לא הוסכמו על הצדדים ולא הוכחו:
"מן הראוי שבית המשפט הגוזר את עונשו של נאשם שהודה בכתב אישום לצורך הסדר טיעון, לא יעשה שימוש בפרטים ועובדות שאינם נכללים במפורש בכתב האישום"

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

(ע"פ 677/14 דנקר נ' מדינת ישראל, פסקה מ"ב (17.7.2014). ראו עוד: ע"פ 5735/18 דוד גודובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 54 בפסק דינו של כב' השופט אלרון (9.12.2019); ע"פ 9702/16 סאמי אבו אלוליאיה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 בפסק דינה של כב' השופטת ברון (13.9.2017)).
באופן דומה, התקשיתי לקבל את אופן טיעון ב"כ הנאשם לגבי עמדת המאשימה לעונש. לצד הבהרה כי הנאשם לא עמד בתנאי הסדר הטיעון ולפיכך המאשימה אינה מוגבלת בטיעוניה לעונש, טען ב"כ הנאשם כי עמדה זו נובעת ממצבו הכלכלי. גם בסוגיה זו יש להעמיד דברים על דיוקם. בית המשפט אינו בוחן את עמדת המאשימה לעונש בהתבסס על נקודת מוצא של הסדר טיעון בטֵל. בית המשפט אינו נדרש לבחינת שיקול דעת המאשימה בעת ששקלה את עמדתה ככל שהנאשם יעמוד בהפקדת פיצוי בסך 10,000 ₪. למעשה, בית המשפט כלל לא נחשף לשיקולים השונים שעמדו בבסיס אותה הסכמה אליה הגיעו הצדדים, מאחר והסדר הטיעון לא הושלם. לא ניתן להלום טיעון המבקש להקנות משקל להסדר טיעון בטֵל. טיעון שכזה עלול להוות תמריץ להתנהלות דומה וחסרת תום לב מצד נאשמים, גם אם במקרה זה הנאשם אכן ביקש לעמוד בתנאי ההסדר. למעלה מהצורך, אציין כי ככל שהנאשם היה עומד בתנאי ההסדר, היה על בית המשפט לערוך בחינה מעמיקה, מדוקדקת ומקיפה, של רף הענישה הנמוך והמקל עליו הוסכם, זאת בהתאם למבחני האיזון שנקבעו בהלכת פלוני (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1), 577 (2002)).
לפיכך, אין לתת משקל לטיעוני ב"כ הנאשם לגבי הרקע לביצוע העבירה וכן לפרטי הסדר הטיעון הבטֵל.
מתחם העונש ההולם
6. עבירת תקיפה לשם גניבה פוגעת בערכים מוגנים של הגנה על שלום גופו של אדם, בטחונו האישי, כבודו וקניינו. עבירות התקיפה לשם גניבה והשוד נושקות זו לזו ביסודות המרכיבים אותן ואף בערכים המוגנים, "כאשר לא אחת עוצמת האלימות או שיקולים הנוגעים למאפייני הקורבן/נאשם (קטין או קשיש) הם אלה שמובילים להחלטה אם להגיש כתב אישום בעבירת שוד או בעבירה של תקיפה לשם גניבה" (ת"פ (מחוזי ב"ש) 23271-01-18 מדינת ישראל נ' יוסף גוסלקר (31.5.2018)). עם זאת, יש לתת משקל להבחנה המשמעותית שערך המחוקק בין העונשים המרביים לצד כל אחת מעבירות אלה, כאשר עבירת השוד הוגדרה כעבירת פשע ואילו עבירת התקיפה לשם גניבה הוגדרה כעבירת עוון. בגין עבירת שוד מוטלים מאסרים משמעותיים בפועל, גם בנסיבות שאינן מערבות אלימות חמורה וקרובות עד כדי טשטוש לעבירת תקיפה לשם גניבה, כגון: מקרה של דחיפת קשישה ונטילת תיקה, בו הוטל עונש של 32 חודשי מאסר ו-6 חודשי מאסר מותנה הופעלו במצטבר (ע"פ 4324/14 אדיב מזהר נ' מדינת ישראל (16.2.2015); מקרה בו נאשם, בצוותא עם שניים אחרים, תקף את המתלונן בכך שאחד האחרים ריסס לעברו תרסיס והשלושה נטלו ממנו מכשיר טלפון וכ-500 ₪. בית המשפט העליון הקל בעונש ל-20 חודשי מאסר (ע"פ 7655/12 אדריס פייסל נ' מדינת ישראל (4.4.2013)). לעומת זאת, בגין עבירת תקיפה לשם גניבה מוטלים לא פעם עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (עפ"ג (מרכז) 8536-07-12 אילריאו גרשקוביץ נ' מדינת ישראל (11.11.2012); ראו את הפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם - טנ/1), ובנסיבות מסוימות מאסר בפועל שאינו עולה על שנה (ע"פ (מרכז) 38524-11-17 MICHAELI MULUGETA נ' מדינת ישראל (20.3.2018); ע"פ (ת"א) 10008-09-15 טפלה מברטו נ' מדינת ישראל (16.11.2015)).

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

7. בנסיבות המקרה הנדון, הנאשם היה מצויד במיכל תרסיס גז עת המתלונן הגיע למקום עבודתו, והנאשם לא היסס לעשות שימוש בתרסיס לעבר פניו של המתלונן ולגנוב מידו מעטפה. אין מדובר בתקיפה לשם גניבה של אדם אקראי בו נתקל הנאשם בדרך מקרה ברחוב. בכתב האישום המתוקן צוין כי הנאשם גנב מהמתלונן מעטפה ובה כ-7,600 ₪, לאחר שריסס את פניו, אולם המאשימה נמנעה מלייחס לו הוראת חיקוק של גניבה. כך, יש להתייחס לגניבת המעטפה ובה הפידיון היומי של עסק המתלונן, כאחת הנסיבות במסגרת בחינת נסיבות ביצוע העבירה. צירוף האלימות שהפעיל הנאשם כנגד המתלונן, אשר גרמה לו לאודם בפניו, עם הפעולה בה נקט מיד בכך שנטל את פידיון עבודתו של המתלונן, מציבים רף של פגיעה ממשית ומשמעותית בערכים המוגנים.
לפיכך, לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, בהתחשב בפסיקה הנוהגת ותוך שים לב לעיקרון ההלימה, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל.
בנוסף, בהתחשב באופי העבירה, יש מקום להטלת קנס ופיצוי. עם זאת, מכיוון שב"כ המאשימה נמנע מלעתור להטלת קנס, לא מצאתי כי מדובר במקרה חריג בו יש לסטות לחומרה מן העונש הנטען על ידי המאשימה, ולפיכך אמנע מהטלת קנס (ראו את העמדות השונות בסוגיה זו: ע"פ 5611/14 מנצור אבו עוואד נ' מדינת ישראל (8.5.2016)).
לגבי סוגית הפיצוי, ובהתחשב בטיעוני ההגנה ביחס למצבו הכלכלי המורכב של הנאשם, אפנה לכך שאין בטיעון זה כדי להשפיע על הפיצוי שיוטל:
"הלכה ידועה היא שגובה הפיצוי לקורבן העבירה אינו נגזר מיכולתו הכלכלית של מבצע העבירה... העובדה שהמבקש הינו פושט רגל, אין בה כדי למנוע מבית המשפט להורות על פיצוי נפגעי העבירה."
(ע"פ 3566/21 יוני אספוב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (24.5.2021)).
העונש המתאים
8. הנאשם יליד 1992, נשפט בעבר ל-45 ימי מאסר בעבודות שירות, אותם ריצה בכלא לאחר שלא התייצב לריצוי עבודות השירות. במסגרת אותה הרשעה, בגין עבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה וכן הכשלת שוטר, הוטל על הנאשם מאסר מותנה למשך שלושה חודשים. בחלוף כחצי שנה בלבד מגזר הדין, לאחר ריצוי מאסר בפועל ועל אף קיומו של מאסר מותנה כנגדו, לא היסס הנאשם לבצע את העבירה בה הורשע בתיק הנדון. נתונים אלה מעידים על דפוסי אלימות וחוסר גבולות המאפיינים את הנאשם. אציין כי הנאשם אמנם הביע בפני צער וחרטה, והוסיף כי העונש שיוטל יפגע בילדיו, אולם טיעון דומה של הבעת חרטה ופגיעה בבנו התינוק עלה בטיעוני הנאשם אף בדיון הקשור להרשעתו הקודמת. באותו מקרה הנאשם הוסיף כי מדובר במקרה חד פעמי שלא יחזור, אולם כאמור - שב לנקוט באלימות כחצי שנה בלבד לאחר מכן. לצד זאת, יש להתחשב בכך שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו. בנוסף, אני מוצא לנכון להתחשב במצבו הכלכלי המורכב של הנאשם, ובמידת הפגיעה בו ובמשפחתו בהתאם לסוג העונש ומידתו. משקל נוסף יש לתת לפרק הזמן של כארבע שנים וחצי מעת ביצוע העבירה ועד היום. מכלול נתונים אלה מציב את עניינו של הנאשם ברף נמוך יחסית של מתחם הענישה אך לא בתחתיתו, מיקום הדורש צירוף נסיבות מקלות הגוברות על הנסיבות החמורות:

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"כשם שכדי לגזור עונש בקצה העליון של המתחם נדרש הצטברות נסיבות חמורות המקהות את משקלן של הנסיבות המקלות, כדי שייגזר עונש בקצה התחתון של המתחם נדרשות נסיבות מקלות לזכותו של נאשם, הגוברות על הנסיבות החמורות הקיימות, אם בכלל."
(ע"פ 3244/22 מדינת ישראל נ' אלירן ערן, פסקה 9 (20.9.2022).
אשר להפעלת המאסר המותנה, אפנה לכך שהוראת סעיף 58 לחוק העונשין קובעת כי ברירת המחדל היא הפעלת המאסר המותנה במצטבר למאסר שנגזר על הנאשם, וכי סטייה מכך תיעשה "מטעמים שיירשמו". הנאשם לא הצביע על טעמים המצדיקים סטייה מברירת המחדל שקבע המחוקק. ברירת מחדל זו, מוצאת אישוש בעקרון ההלימה המנחה:
"...ההסדרים הנורמטיביים בסוגיה של הטלת עונשים בגין עבירות שונות, באופן מצטבר או חופף, עברו בשנים האחרונות שינוי מובהק לכיוון של תפיסה המעניקה מעמד בכורה לגישה הרואה בהטלת עונשים באופן מצטבר כנקודת המוצא. גישה זו נגזרת בין היתר מעקרון ההלימה, שהוא עקרון היסוד לענישה שנקבע בתיקון 113 (סעיף 40ב לחוק העונשין ,(והמחייב כי עבריין יישא בעונש הולם בגין כל עבירה שביצע. גישה זו חלה גם לענין הפעלת עונש מותנה, כעולה בבירור גם מלשונו של סעיף 58 לחוק העונשין"
(ע"פ 10173/16 מדינת ישראל נ' תמיר טאהא, פסקה 12 (14.2.2017)).
9. לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:
א. 9 חודשי מאסר.
ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה שמשכו 3 חודשים אשר הוטל על הנאשם במסגרת ת"פ 29100-04-17 שלום ת"א. המאסרים ירוצו במצטבר זה לזה כך שהנאשם ירצה בסך הכל 12 חודשי מאסר.
ג. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
ד. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירת אלימות מסוג עוון.
ה. פיצוי למתלונן, עד תביעה 1, בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים החל מיום 1.12.24 ומידי חודש בחודשו. המאשימה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות בית המשפט תוך 7 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.
ניתן היום, ז' תשרי תשפ"ה, 09 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©